

ARBEIDSVITAMINEN BESTAAT TACHTIG JAAR. AVROTROS VIERT DAT MET JUBILEUM-UITZENDINGEN EN EEN TV-QUIZ. ONLANGS WERD PRESENTATOR HANS SCHIFFERS VERRAST MET EEN OEUVREPRIJS. 'RADIO IS VEEL MEER MIJN DING DAN TELEVISIE'.

Hans Schiffers

Sinds 16 december zit hij op een roze wolk, bekend radiopresentator Hans Schiffers. Die dag kreeg hij te horen dat hem de Marconi Oeuvre Award was toegekend. "Ik voel me sindsdien erg opgetild", zegt hij. "Opeens heb ik een oeuvre, ben ik gezien. Niet dat ik me ongezien voelde; ik was vooral bezig om dagelijks de mooiste uitzending te maken voor de luisteraars. Het kwam totaal onverwacht. Ik vond mezelf niet thuishoren in het rijtje met Jeroen van Inkel, Felix Meurders, Frits Spits en andere grootheden. Maar ja, ik heb inmiddels wel een carrière die ruim veertig jaar beslaat."

In die tijd was je volgens de jury 'een constante en toonaangevende kracht

binnen de Nederlandse radio'. Wat raakte je het meest uit het jury-rapport?

"Het brengt goed onder woorden wie ik echt ben. 'Bescheiden, menselijk, warm, zonder bombast en ego.' Dat herken ik. Ik ben een enorme pleaser; ik wil dat mijn luisteraars gelukkig zijn. De muziek is de reden waarom ze de radio aanzetten, niet ik. En ik doe mijn best om ook iets over die muziek te vertellen, zonder mezelf daarin te veel mee te nemen."

Waar komt die bescheidenheid vandaan?

"Mijn katholieke opvoeding, vermoed ik. Bescheidenheid beschouw ik als een kracht van mezelf, maar ook als een zwakte. Ik heb er vaak mee gewor- →

*'Ik wil
dat mijn
luisteraars
gelukkig
zijn'*

steld, soms nog. Als ik op tv was, zoals met *De sleutels van Fort Boyard*, werd ik geacht meer van mezelf te laten zien. Riepen de omroepbazen: 'Gebruik je senioriteit!' Terwijl ik dacht: er zijn er al zoveel die zichzelf de hele dag op de borst trommelen. Mensen reageerden ook heel anders op me als ik op televisie was geweest, terwijl ze me de week ervoor niet zagen staan. Hoe echt is dat dan? Ik heb daar moeite mee. Daarom is radio veel meer mijn ding."

Het was als kind niet Schiffers' droom om radiopresentator te worden: hij wilde van striptekenen zijn beroep maken. Urenlang zat hij thuis in Hilversum op zijn kamertje boven zijn schetsboeken. "Ik was een dromer. Uit mijn hoofd kon ik allerlei stripfiguren natekenen, zoals Donald Duck en The Flintstones. Ook maakte ik mijn eigen strips. Op school was ik best populair, omdat karikaturen die ik van leraren maakte in de schoolkrant werden afgedrukt. Ik kreeg van iedereen complimenten, ook van die docenten. Ik wist niet hoe ik daarmee moest omgaan. Als iemand zei: 'Wat kun jij goed teke-

nen', reageerde ik met: 'Mwoah, gaat wel' in plaats van ze te bedanken. Nu pas durf ik toe te geven dat die tekeningen écht goed waren."

Hoe ontstond je liefde voor muziek?

"Als ik tekende, stond Radio Veronica altijd aan. Mijn oom Ruud werkte daar als technicus. Soms paste ik op zijn kinderen. Hij had een enorme platencollectie, waar ik dan naar luisterde tot hij thuiskwam. Door hem kwam ik in aanraking met bands als Pink Floyd, Genesis en The Moody Blues. Wat muziek betreft groeide ik op in een fantastische tijd. Daar profiteer ik nu nog dagelijks van."

Toch ging je na de middelbare school naar de lerarenopleiding. Hoe belandde je uiteindelijk in Hilversum?

"Mijn vader zei: 'Je kunt wel striptekenaar willen zijn, maar je moet een goede basis en een diploma hebben.' Zijn eigen vader overleed jong en hij had als oudste zoon voor het gezin van tien kinderen moeten zorgen. Zekerheid was belangrijk voor hem. Ik heb in Amsterdam een derdegraads onderwijsbe-

voegdheid gehaald. Als bijbaantje werkte ik op de postkamer van de Vara. Die omroep zat in verschillende villa's in Hilversum. Zo kwam ik ook in de radiovilla, waar dj's als Felix Meurders, Peter Holland en Alfred Lagarde zaten. Daar kreeg het omroepvirus me te pakken. Ik dacht: misschien wil ik dit zelf ook ooit doen. Ik moest eerst in militaire dienst. Toen ik daar in 1983 uitkwam, kon ik bij een radiopiraat terecht. Daarna was ik niet meer te houden. Het idee dat ik via de ether mijn favoriete muziek kon verspreiden, was iets magisch."

Je hebt 1983 eens een sleuteljaar genoemd. Waarom?

"Het was het begin van mijn radiocarrière en mijn coming-out. Bij die piratenzender werd ik tot over mijn oren verliefd op de jongen die me aannam. Al die tijd had ik voor me gehouden dat ik op mannen viel. Het was destijds nog moeilijk om openlijk voor je homoseksualiteit uit te komen. Zelfs toen ik in 1985 bij de Avro kwam, heb ik het nog een tijd verzwegen. Ik moest er eerst mijn plek veroveren. Muziek was lang de liefde waarmee ik het moest doen. Toen ik het uiteindelijk vertelde, vielen de reacties natuurlijk ontzettend mee. De mediawereld is gelukkig heel liberaal."

'Ik voel me niet thuis in een wereld waar de portemonnee regeert'

Geboren:
Hilversum,
2 mei 1960
Privé:
Getrouwd,
woont in
Almere

‘Door mijn oom kwam ik in aanraking met bands als Pink Floyd en Genesis’

Eind 1988 kwam ik mijn man Rob tegen, mijn eerste serieuze relatie. Hij was degene naar wie ik altijd had gezocht.”

Jullie zijn nu ruim 35 jaar samen, je zit meer dan veertig jaar bij dezelfde omroep en presenteert al sinds 2017 ‘Arbeidsvitaminen’. Wat zegt dat over jou?

“Dat ik heel loyaal en betrokken ben. Ik gooi me ergens helemaal in en kan me erg in details verliezen. Dat zie ik ook in mijn oude tekeningen. Tegelijkertijd heb ik een sterk bewustzijn van waar ik naartoe wil. Ik

ben in alles een laatbloeier geweest, maar uiteindelijk wist ik heel goed wat ik wilde. En omdat ik altijd bij mezelf ben gebleven, bereikte ik wat ik wilde bereiken. Daar pluk ik nu de vruchten van: mij maak je niets meer. Het is de levensles die ik er voor mezelf heb uitgehaald. Ik had het niet anders kunnen doen. Ik ervaar het leven heel intens, zoek altijd de diepte. Daarom ben ik ook nooit naar een commerciële zender overgestapt. Ik heb meerdere aanbiedingen gehad, maar ik voel me niet thuis in een wereld waar de portemonnee

regeert. Bij Avrotros wel; ik heb daar zoveel mogelijkheden gekregen. Natuurlijk ben ik ook een paar keer op mijn snufferd gegaan, maar dan vond ik mezelf opnieuw uit en zocht ik een nieuwe manier om het beste uit mezelf te halen.”

Inmiddels ben je 65, hoe lang ga je nog door?

“Haha. Is de vraag: ‘Wanneer ga je weg?’ Felix Meurders is 79 en zit nog steeds op NPO Radio 5; Frits Spits is net gestopt, op zijn 77e. Ik laat het op het moment aankomen. Het mooie van een menselijke stem is dat hij niet zo snel veroudert. Als je hem goed onderhoudt, houdt hij het lang vol. Misschien ga ik later minder werken; vijf dagen per week wordt dan wat veel. Ik hoop vooral gezond te blijven en mijn man bij me te hebben. Hij heeft er altijd voor gezorgd dat ik met beide benen op de grond bleef. Steeds meer mensen in mijn omgeving worden ziek of vallen weg. Dat is de levensfase waarin ik nu kom, dat vind ik wel moeilijk. Muziek biedt een heerlijke afleiding, zeker ook voor wat er nu allemaal in de wereld om ons heen gebeurt.”

■ **JUBILEUMUITZENDING
80 JAAR ARBEIDS-
VITAMINEN**
DONDERDAG,
NPO RADIO 5, 9.00 UUR